หัวข้อวิทยานิพนธ์	ความรับผิดทางอาญา : ศึกษาเฉพาะกรณีความรับผิดของบิดามารดาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
ชื่อผู้เขียน	สุนทรี กลึงกระจ่าง
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รศ. วีระพงษ์ บุญโญภาส
สาขาวิชา	นิติศาสตร์ (กฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา)
ปีการศึกษา	2548

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาความรับผิดทางอาญาของบิดามารดาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 (3) ปัญหาสืบเนื่องจากเด็กหรือเยาวชนไปกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 134 ซึ่งบัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ใดแข่งรถในทาง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานจราจร เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกจับดำเนินคดี จึงมีการตั้งข้อกล่าวหากับบิดามารดาของเด็กหรือเยาวชนตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 (3) ฐานส่งเสริม หรือยินยอม ให้เด็กประพฤติตนไม่สมควร หรือน่าจะมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำผิด โทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 30,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หลักทั่วไปซึ่งเป็นพื้นฐานความรับผิดทางอาญาของบุคคล ต้องปรากฏว่าบุคคลนั้นมี ‘‘การกระทำ’’ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 2 ซึ่งบัญญัติว่า บุคคลจะต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ขณะนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ กรณีที่บิดามารดาเพิกเฉย หากรู้ว่าเด็กหรือเยาวชนจะไปกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้น การเพิกเฉยของบิดามารดาเป็นการกระทำหรือไม่ ผู้เขียนจึงสนใจที่จะศึกษาในเรื่องการกระทำโดยงดเว้น ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 59 วรรคท้าย ว่าเป็นหน้าที่ของบิดามารดาในอันที่จะต้องป้องกันผลของการที่เด็กหรือเยาวชนไปกระทำความผิดหรือไม่อย่างใด หรือเป็นการกระทำโดยการละเว้น รวมทั้งศึกษาทฤษฎีความรับผิดในการกระทำของบุคคลอื่น ในกรณีเหล่านี้ล้วนแต่มีเรื่องของการเพิกเฉยเข้ามาเกี่ยวข้องอันจะทำให้ผู้ที่เพิกเฉยนั้นถูกลงโทษ เพื่อที่จะนำมาอธิบายถึงความรับผิดของบิดามารดา

เพราะการกระทำโดยงดเว้น การกระทำโดยละเว้น และความรับผิดในการกระทำของบุคคลอื่น มีหลักเกณฑ์และและขอบเขตความรับผิดทางอาญาแตกต่างกันหลายประการ

ในสหรัฐอเมริกามีบทบัญญัติลงโทษทางอาญาแก่บิดามารดาในกรณีที่บุตรผู้เยาว์ไปกระทำความผิด แต่ก็ต้องประสบกับปัญหาในเรื่องของการตีความว่าบิดามารดามีการกระทำ หรือเป็นความรับผิดในการกระทำของบุคคลอื่น หรือเป็นเพียงเพราะการมีสถานภาพของการเป็นบิดามารดาที่จะต้องรับผิดหากว่าปล่อยปละละเลยไม่ควบคุมดูแลบุตรผู้เยาว์

ดังนั้นเพื่อให้เกิดความเข้าใจจึงเห็นสมควรศึกษาในเรื่องของการกระทำ อันจะทำให้บิดามารดาต้องถูกลงโทษ รวมทั้งศึกษาขอบเขตการลงโทษทางอาญาแก่บิดามารดาและความเหมาะสมของโทษทางอาญาในบางกรณี เพื่อบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 (3) ให้บังเกิดความยุติธรรมแก่ทุกฝ่ายและให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัตินี้ต่อไป

DPU

Thesis Title: Criminal Liability: A Study of Parents' Liability Under The Child Protection Act, B.E. 2546 (2003)

Author: Soontree Kluengkrajang

Thesis Advisor: Assoc. Prof. Veerapong Boonyopas

Department: Law

Academic Year: 2005

ABSTRACT

This thesis aims to study the parents' criminal liability pursuant to Section 26 (3) of the Child Protection Act, B.E. 2546 (2003). The problem arises when children or juveniles under their parents care commit an offence under Section 134 of the Land Traffic Act, B.E. 2522 (1979) which states that motor vehicle racing on the road is prohibited unless otherwise permitted in writing by specified traffic officers. When the children or juveniles are arrested, an allegation is also made against their parents according to Section 26 (3) of the Child Protection Act, B.E. 2546 (2003) on a charge of supporting or permitting their children to behave themselves inappropriately or in such a way that there may be a risk of their children behaving in such a way as to commit the offence. Under this offence, such parents shall be punished with three month imprisonment or a fine not exceeding 30,000 baht or both.

From the basic principles of personal criminal liability, it is evident that such person is liable for "an action" under Section 2 of the Penal Code which stipulates that a person shall be criminally punished when he or she has committed an action which the laws currently in force prescribe as an offence and provide a penalty for such an offence. In the case where the parents are negligent as to whether their children or juveniles will commit the abovementioned offence, the question is whether or not it is the parents' negligence that is the actionable offence. It is also the author's interest to study this "action by omission" according to the last paragraph of Section

59 of the Penal Code, where it is stated that it is the duty of parents to prevent the consequence of the commission of the offence by their children or juveniles even as to whether the offence occurs by an act of omission by the parents. This study includes the theory of vicarious liability; all of these cases concern negligence and or omission where those committing the said acts can be punished. It is important to identify the offence and the parents' liability because for acts of omission, acts of negligence and vicarious liability, there are several different principles and scopes of criminal liability.

In the United States of America, there are provisions under law to criminally punish parents in cases where their minor children commit an offence. However, there are problems regarding interpretation as to whether it is the parents act of omission or it is vicarious liability or it is due to parents' status rather than negligence or disregard as to the actions of their children who are minors and under their care in these cases.

Consequently, to create a clear understanding it is essential to study actions where parents are liable to be punished. The study should include the extent of criminal punishment to parents and the appropriation of the criminal penalties in certain cases to enforce Section 26 (3) of the Child Protection Act, B.E. 2546 (2003) in order to create fairness for all parties as well as to aspire to the intention of said such Act.

DPU